

FERNANDA MELČOR
PARADAJŠ

NASLOV ORIGINALA
PÁRADAIS
FERNANDA MELCHOR
© 2021 Fernanda Melchor; Published by arrangement with Michael
Gaeb Literary Agency, Berlin

Izdavač:
Imprimatur d.o.o.
Miše Stupara 4
Banja Luka
info@imprimatur.ba

Za izdavača: Boris Maksimović

Lektura: Marija Pejić, Sonja Lero Maksimović

Dizajn korica: Dragana Vasić

Grafička priprema: Sonja Lero Maksimović

Štampa: Skandi s.p.

Za štampariju: Mladen Spasojević

Tiraž: 500

Godina: 2022.

ISBN: 978-99976-53-30-7

Izdavanje ove knjige finansijski je podržalo
Ministarstvo prosvjete i kulture Republike Srpske.

Distributer za Srbiju:
BIBLIONER d.o.o.
Dunavski kej 12, 11000 Beograd
office@biblioner.rs
011/3284-094, 066/802-13-32

Fernanda
Melčor

PARADAJS

Prevela:
Mihaela Šumić

*Luisu Horheu Boneu
Dariju Zalapi*

*Šta će se dogoditi? Ništa.
Nemoguće je da se nešto desi.
Šta ću uraditi? Zaljubiću se znajući da je sve izgubljeno
i da nema nikakve nade.*
Hose Emilio Pačecko, „Bitke u pustinji”

*Čujem one sirene kako dozivaju moje ime.
Dejvid Linč, „U plamenu”*

ZA SVE JE KRIV DEBELI, kad vam kažem. Za sve je kriv Franko Andrade i njegova opsesija gospodom Marijan. Polo ga je samo slušao i pratio naređenja koja mu je ovaj govorio. Bio je potpuno zaluđen tom ženom, Polo je primijetio da momak već sedmicama ne priča ni o čemu drugom osim o tome kako bi je pojebao, učinio svojom; uvijek isto sranje, ko pokvarena ploča, s malo izgubljenim pogledom i očima zamućenim od alkohola i prstima umrljanim sirom u prahu, koje krmak nije čistio jezikom sve dok ne bi dokrajčio porodično pakovanje grickalica. Jebaću je, cičao je kao dijete nakon što se Polo spotaknuo i sjeo kraj njega na rub mola; jebaću je ovako i onda ću je položiti na sve četiri i onda ću je i otpozadi i rukom je čistio balke iz nosa i smijao se od uva do uva onim svojim velikim zubima, bijelim i ravnim kao iz reklame za pastu za zube, stisnutim od bijesa, dok mu se mekano, želatinasto tijelo izvijalo kao u kakvoj seksualnoj pantomimi i Polo je gledao u njega i smijao se, iako nije želio da mu se smije i iskoristio je priliku dok je debeli bio okupiran svojim fantazijama da uzme koji gutljaj iz flaše, zapali još jednu cigaretu i jako ispuhne dim prema gore kako bi otjerao komarce. Za sva ta sranja je kriv debeli, mislio je Polo; samo puka zajebancija i gluposti koje je iznova ponavljao pod uticajem alkohola, barem tako je mislio

na početku kad su se prvih nekoliko puta napili na molu, na najmračnijem dijelu malog drvenog mola koji se prostirao paralelno uz rijeku, tačno na mjestu koje je bilo dovoljno udaljeno od svjetala, a sjenke grana amatea štatile su ih od znatiželjnih pogleda u mraku i pogleda stanovnika kompleksa, pogotovo Frankovih babe i djeda, koji bi, prema njegovim riječima, dobili plućnu emboliju ukoliko bi uhvatili *dječaka* kako pije alkohol i puši cigarete i boga pitaj šta sve ne, što je još gore, u društvu člana *posluge*, kako je govorio kreten Urkiza misleći na zaposlene u kompleksu, ništa više i ništa manje nego sa stambenim baštovanom; skandal neopisivih razmjera, potpuno iskorištavanje povjerenja koje će Polo platiti poslom, nečim što mu zapravo i nije bilo toliko bitno, jer će vrlo rado pobjeći iz tog prokletog kompleksa i nikad se više neće vratiti; prije ili kasnije će se morati vratiti kući, vjerovatno će se posvađati s majkom zbog toga i iako mu se sva ta ideja činila odbojnom – skoro nepodnošljivom i jezovitom, Polo joj nije mogao odoljeti. Nije mogao reći *ne* krmku kad ga je ovaj zvaao s prozora; nije želio prestati piti na molu iako je znao da će ga debil prije ili kasnije sjebati, iako mu je bilo preko glave njegovog uvijek istog trteljanja i njegove opsesije komšinicom u koju se debeli bolesno zatelebao na prvi pogled krajem maja kad su Maronjovi tek došli u kompleks Paradajs i zvanično preuzeli ključeve svog novog doma, za volanom bijelog grand čirokija sjedila je glavom i bradom gospođa Marijan.

Polo se dobro sjećao tog dana; bilo mu je čudno vidjeti ženu za volanom i njenog muža koji je

opušteno sjedio na suvozačevom mjestu, kad se prozor spustio uz tiho zujanje oblio ga je hladan znoj. Žena je nosila tamne naočare za sunce, koje su joj potpuno pokrivala oči i na čijim se staklima Polo mogao ogledati dok mu je ona objašnjavala ko su i šta tu rade, a usne su joj bile obojene jarkocrvenom bojom, ruke gole i pokrivene srebrnim narukvicama koje su zveckale kad je Polo napokon podigao rampu i ona je mahнула u znak zahvalnosti. Žena kao i svaka druga, *bla bla*, njega to nikad nije posebno zanimalo. Ista kao i sve druge koje su živjele u bijelim građevinama pokrivenim lažnim crijepom: uvijek su nosile naočare za sunce, uvijek su izgledale svježije i odmorno iza zatamnjenih stakala svojih ogromnih kamioneta, uvijek su imale ravnu, ofarbanu kosu i savršeno uređene nokte, ali izbliza i nisu izgledale toliko posebno: zasigurno ne toliko da bi nekoga zaludjele kao što je ova zaludjela debelog – zaista nije bila toliko dobra. Vjerovatno biste je prepoznali po fotkama, muž je bio poznat, imao je svoj program na televiziji, svako malo bi sve četvoro izašli na stranicama novina: on, ćelav i nizak, uvijek u sakou i košulji dugih rukava uprkos nepodnošljivoj vrućini, dvoje razmažene djece i ona, grabi pažnju svojim ogromnim, crvenim usnama i onim iskričavim očima koje su izgledale kao da se smiješe u tišini, pomalo zlokobne i komične istovremeno, obrve oblikovane u zavodljivi luk, na platformama je bila viša od muža, držeći ruku na boku, kosa puštena do ramena i vrat okićen velikim, vidljivim ogrlicama. To je riječ koja bi je najbolje opisala: bila je više *vidljiva*

nego zgodna, prizivala je pažnju, kao da je stvorena samo kako bi drugi lijepili svoje oči po njoj, sa svojim oblinama pažljivo oblikovanim u teretani i nogama otkrivenim do pola butine, u suknjama od čvrste svile ili lanenom šorcju koji je otkrivao njenu bronzanu kožu. Pristojno dupe, prihvatljivo dupe, koje je još uvijek moglo uspješno sakriti predenu kilometražu, kao i bore i strije koje je vjerovatno dobila nakon dvoje djece – stariji je već bio momak – kremama i luksuznim krpama pokrivala je sve u svom metronomskom razmetanju, potpuno umjerenom, hodala je tako svuda, u štiklama ili sandalama na platformu, ponekad i bosa, i svi iz kompleksa bi se okrenuli za njom kad je prolazila. Baš onako kako je željela, jelda? Da je gledaju s divljenjem i čežnjom, da joj posvete svoje najintimnije misli. Vidjelo se da *uživa* u tome, isto važi i za njenog ćelavog muža; kad god bi ih Polo vidio zajedno, lik joj je držao ruku preko ramena ili oko struka, masirao joj donji dio leđa, mazio je po nogama i ponosno je hvatao za dupe kao da zapišava teritoriju i preuzima svoj trofej, ona se samo smješkala, srećna što joj se dive i upravo zbog toga Polo se trudio da odoli iskušenju, tjerao je samog sebe da bude jači od te instinktivne potrebe, tog skoro automatskog poriva da okrene glavu i gleda u njeno dupe, koje je veselo skakutalo stazama kompleksa, u početku nije želio da iko – pa ni ona, ni njen muž i djeca ili kreten Urkiza, ali *pogotovo ona*, prokleta ženturača – primijeti da je posmatra, da je skenira svojim poluotvorenim očima, otvorenim ustima iz kojih je visila nit sline, kao i onaj

debeli kreten kad ju je gledao iz daljine. Bilo je tako *očigledno* da je lud za njom; nije to znao ni sakriti, čak je i Polo to primijetio i to još onda na početku kad su se Maronjovi krajem maja nastanili u kuću broj sedam, kad se Polo još uvijek nije družio sa Frankom Andradeom; žurka prokletog Mikija još nije bila ni u najavi, a ova dvojica do tada jedan drugom nisu uputili ni jednu jedinu riječ. Ali zapravo je bilo teško promašiti debelog kad je stalno sam lutao popločanim stazama Paradajsa, sa svojim velikim stomakom i rumenim licem prepunim bubuljica i mitisera, zbog kojih je izgledao smiješno, poput kakvog preuhranjenog kerubina; puka budaletina od klinca čije su bezizražajne oči izgledale živo samo kad je pred njima stajala gospođa Maronjo, koju nije prestajao uhoditi još otako se doselila. Trebalo bi da budeš slijep ili potpuno glup da ne primijetiš očajničke pokušaje tog krmka da joj se približi, svaki put kad bi izašla u prednje dvorište kako bi se igrala s djecom, obučena u sintetički šorc i sportski grudnjak što su se *lijepili* za njenu kožu mokru od vode iz crijeva, kojim su je djeca u igri prskala uz glasno smijanje i buku, ta bubuljičava spodoba bi *istrčala* iz kuće praveći se da pere kola babe i djeda, zadatak koji mu je bio dosadan, ali koji je sad zadovoljno ispunjavao a da mu starci to ne moraju glasno narediti kao prije ili mu prijetiti da će mu oduzeti kompjuter ili telefon. I kakve li slučajnosti da se taj krelac, baš kad gospođa siđe na terasu u kupaćem kostimu kako bi se sunčala, kroz tri minute pojavi na istom mjestu, obučen u kupaći kostim koji mu je

jedva pristajao i u košulju veličine šatora, kojom je pokušavao prikriti brdo lelujavog tijesta, zapravo njegov stomak, i noseći tamne naočare kako bi prikrio svoj pogled opsesivno zalijepljen za bronzano meso gospođe koja je ležala na dvije ležaljke od njega, potpuno nesvjesna mokrih uzdaha tog krelca i povremenog drapanja kojim je idiot namještao svoju ukrućenu kobasicu kako se ne bi primijetila. Ali najjadniji od svih njegovih podviga bili su njegovi očajni pokušaji da se sprijatelji sa njenom kopiladi, preosjetljivim Andresom i dosadnim plačljivkom Migelom, poznatijima kao *Endi* i *Miki* među komšijama, iz nekog apsurdnog kurčenja Maronjovih, bog zna zašto jer očigledno je da nisu gringos, preseravanje radi čistog preseravanja, još smješnije je samo kad ih debeljko dozi-va dok se igraju u parku, frkćući poput bivola za loptom koju mu je Endi napucao, pokoran pred svim Mikijevim hirovima, samo kako bi ga pozvali u kuću na užinu i kako bi bar nakratko mogao uživati u prisustvu žene svojih snova, kraljice i protagonistkinje svojih najbolesnijih seksualnih fantazija, gospodarice ljepljive bujice koju je perverznoj svaku noć cijedio iz sebe, ponekad čak i do jutra, misleći na nju i njene napaljujuće usne, njeno okruglo dupe, njene sočne sise, jer nije mogao spavati od tjeskobe koju je ta žena izazivala u njemu, te bolesne napaljenosti koja je obuzela njegovo tijelo još onda kad ju je prvi put vidio kako izlazi iz svog bijelog kamioneta, pjenušava eksplozija koja ga je podsjećala na šampanjac kojim su njegovi baba i djed dočekivali Novu godinu i koji je on

krišom pijuckao jer su mu starci to branili; vrto-
glavica koja se usljed njenog odsustva pretvarala u
uznemirenost i prazninu, tektonski procijep koji
se otvarao u njegovoj duši svake večeri kad je mo-
rao napustiti komšijsku kuću jer se gospodin Ma-
ronjo vraćao s posla i dječaci su morali ići na tuši-
ranje i završiti zadaću, a gospođa Marijan ga je
svojim najsladim i najtoplijim glasom molila da
ode jer je već kasno i sigurno se baba i djed brinu i
pitaju se gdje je i šta radi, zaigrano bi ga potapšala
po leđima i otpratila do vrata sve vrijeme se smije-
šeći, a debelom nije preostajalo ništa osim da se
vrati kući podvijenog repa i s mirisom gospođe –
prema njegovim riječima, mirisala je na mješavinu
Karoline Herere, cigareta s mentolom i kiselih ka-
pljica znoja koje su joj se slijevale niz grudi – koji
je i dalje uspješno ispunjavao svaki dio njegovih
velikih nozdrva, bezuspješno je pokušavao tu ra-
stuću prazninu ispuniti gledanjem rijalitija na te-
leviziji i crtića za odrasle koje su mu baba i djed
branili, pokušao je i sa hrpama kolača i keksa i tor-
ti i ogromnim zdjelama žitarica s mlijekom, samo
da bi na kraju otrčao uz stepenice, zatvorio se u
svoju klimatizovanu sobu i drkao gledajući porno-
grafiju na novom laptopu koji su mu starci poklo-
nili za posljednji rođendan i čija je memorija već
bila puna porno-snimaka koje je skidao sa odabra-
nih foruma i sajtova, fotografija sisa, guzica i pički
koje su mu već postajale dosadne, ali koje je svaka-
ko gledao satima, iz čiste navike. Šta je drugo mo-
gao raditi da smiri tu želju koja ga je očajnički pa-
lila iznutra?